

Օրերն անդարձ, խոսքմնադրուծ համբողջներ են,
Որոնք նրման տրվիւներու բոկոս անձայն,
Ժամանակի անծայր համբէն կ'անցնին կ'երբան:

Ձեռներուն մէջն իրենց ունին քաղ ու աստղեր,
Եւ շրթներուն՝ իմաստութիւն, վիշտ ու ծիծաղ,
Մեծ իղձերու անոնք աներգ մեռելաքաղ:

Ոչինչ մընաց: Անցեալի դուռն է յաւէտ փակ:
Եւ մանկութիւնս հեռու պարտէզ կախարդական...
Մեկնող օրեր խաբեցին զիս ու ետ չեկան:

Բայց կ'ըսպասեմ ես տակաւին իրենց համբուն:
Ընդունելու խոստումն անոյ՞ք որ կ'ուշանայ,
Մինչ երկինքը կ'ըլլայ օրուան դագաղն անհուն:

Ե Ղ Ի Վ Ա Ր Գ

ԱՐԴԻԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ԵԿԵՂԵՑԻ ԵՒ ՊԵՏՈՒԹԻՒՆ ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ՊԱՏԵՐԱԶՄԷՆ ԵՏՔԸ

ՅԱՇԻԶՄԸ ԵՒ ԵԿԵՂԵՑԻՆ

(Շար. Դեկտեմբերի թիւէն, 1939).

Ֆաշիզմը կը դատապարտէ նաեւ Մարքսիզմի դասակարգային պայքարը. «Ոչ թէ երկու դասակարգեր կան, այլ անթիւ. մենք կը պատկանինք զանազան խումբերու եւ դասերու. հետեւորար այլանդակ պիտի ըլլար ամբողջ կեանքն ու աշխարհը մեկնել իբրեւ յաւիտենական պայքար ընդ մէջ եր-

կու իրերամարտ դասակարգերու». ընկերութեան ֆաշիստ ըմբռնումը ընկերութեան մէջ կը տեսնէ ամբողջութիւն մը անթիւ անհամար դասերու, արժէքներու նուիրապետութեան մը մէջ զատաւորութեամբ, որ կը կազմէ անոր միութիւնը. արժէքներու այս նուիրապետութիւնը կայուն չէ, այլ ուժական, որ կը թելադրէ անհատին իբրեւ իր տարրերուն մէջ «փոխուող արխատկրատիայի» անդամ մագլցիլ այդ նուիրապետութեան բարձունքը. անհատական նախաձեռնութիւնը և ճիգը առածի արժէք ունին ֆաշիստ մտածումին մէջ:

Ֆաշիզմը հակառակ է նաեւ խաղաղապաշտութեան (pacifisme), որ կ'ուրանայ պայքարը, մինչ ֆաշիստ ըմբռնումով «պատերազմն է որ բոլոր մարդկային ուժերը կը հանէ բարձրագոյն լարումի և ազնուականութեան դրոշմ կը զարնէ այն ժողովուրդներու ճակտին որոնք քաջութիւնը կ'ունեն-